

Sylvia Plath: η γυναίκα που ήθελε να είναι τα πάντα

έγραψε η Sylvia Plath λίγο πριν ρωτήσει το γείτονά της τι ώρα φεύγει για δουλειά. Στις 5 το πρωί της επόμενης μέρας άφησε στο τραπέζι του δωματίου των παιδιών της, γάλα και ψωμί. Κλείδωσε τη πόρτα τους και σφράγισε το κάτω μέρος της με ρούχα και υγρές πετσέτες και το πάνω με κολλητική ταινία. Μπήκε στη κουζίνα, έκλεισε τη πόρτα, τη σφράγισε με τον ίδιο τρόπο, άνοιξε το φούρνο υγραερίου και ξάπλωσε το κεφάλι της μέσα του.

Η Sylvia Plath γεννήθηκε στη **Μασαχουσέτη** στις **27 Οκτωβρίου του 1932**. Σε ηλικία μόλις 8 ετών χάνει τον πατέρα της.

«Το οστρακοειδές κρεββάτι σου θυμάμαι.
Πατέρα, αυτός ο πηχτός αέρας είναι δολοφονικός
θα εισπνεύσω νερό.»

«Έθαψα το κεφάλι μου κάτω από το σκοτάδι του μαξιλαριού και
προσποιήθηκα πως ήταν νύχτα. Δεν είχε νόημα να σηκωθώ. Δεν
είχα τίποτα να προσμένω.»

«Αυτό το απόγευμα η μητέρα μου μου έφερε τριαντάφυλλα.
-Κράτησέ τα για τη κηδεία μου. της είπα»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

Το **1950** αρχίζει τις σπουδές της στο **Smith College**. Στο τρίτο έτος της απονέμεται μια θέση συντάκτη στο περιοδικό *Mademoiselle*. Οι συνθήκες δεν ήταν αυτές που περίμενε. Η απογοήτευσή της κορυφώνεται όταν ο εκδότης δεν την καλεί σε ένα ραντεβού όπου θα γνώριζε τον Ουαλό ποιητή [Dylan Thomas](#) τον οποίο «αγαπούσε περισσότερο και απ' τον εαυτό της». Μάταια επί δύο ημέρες επισκέπτεται το ξενοδοχείο, στο οποίο έμενε ο Dylan Thomas, κρεμασμένη γύρω από το μπαρ μήπως τον συναντήσει. Το καλοκαίρι εκείνο απορρίπτεται από τα σεμινάρια γραφής του Harvard. Πέφτει σε κατάθλιψη και ακολουθεί ηλεκτροσπασμοθεραπεία. Στα **21 της χρόνια** κάνει την **πρώτη απόπειρα αυτοκτονίας** με τα υπνωτικά χάπια της μητέρας της.

«Ο ψυχίατρος είναι ο θεός στις μέρες μας. Αλλά κοστίζει.»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

Νοσηλεύεται σε μονάδα ψυχιατρικής θεραπείας για τους επόμενους έξι μήνες και φαίνεται να αναρρώνει πλήρως. Επιστρέφει στο κολέγιο της. Κερδίζει υποτροφία για το Newnham College της Αγγλίας, γράφει και δημοσιεύει ποίηση της σε φοιτητική εφημερίδα μετά από ώθηση της [Anne Sexton](#) και στις διακοπές ταξιδεύει στην Ευρώπη. Το 1956 γνωρίζεται σε ένα πάρτι με τον ποιητή [Ted Hughes](#) του οποίου ποιήματα είχε διαβάσει και ήθελε να τον γνωρίσει. Ο έρωτάς τους είναι παράφορος και την ίδια

χρονιά παντρεύονται.

«Πως χρειαζόμαστε μια άλλη ψυχή για να γαντζωθούμε, ένα άλλο σώμα για να μας κρατήσει ζεστούς. Για να ξεκουραστούμε και να εμπιστευθούμε; να παραδοθεί η ψυχή μας στη σιγουριά: το χρειάζομαι αυτό, χρειάζομαι κάποιον να βουλιάξω τον εαυτό μου μέσα του.»

«Τον αγαπώ μέχρι τη κόλαση και πίσω, μέχρι το παράδεισο και πίσω, και έχω και είμαι και θα.»

«Αυτό που θέλει ο άντρας, είναι μια σύντροφο. Αυτό που θέλει η γυναίκα, είναι παντοτινή σιγουριά.»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

Μετακινούνται στην Αμερική και ξανά πίσω στην Αγγλία. Κάνουν δύο παιδιά. Η Plath όσο είναι παντρεμένη δυσκολεύεται να γράψει. Βουλιάζει μέσα στη ρουτίνα της οικογένειας, και χάνεται στην επιτυχία του άντρα της, την οποία ζηλεύει.

«Φοβάμαι να γεράσω. Φοβάμαι που παντρεύτηκα. Ελευθέρωσέ με από το να μαγειρεύω τρία γεύματα την ημέρα – ελευθέρωσέ με από το αμείλικτο κλουβί της ρουτίνας και της συνήθειας. Θέλω να είμαι ελεύθερη.»

«Πρέπει να πάρω πίσω τη ψυχή μου από σένα, χωρίς αυτήν σκοτώνω τη σάρκα μου.»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

Τον **Απρίλιο του 1960** εκδίδεται η πρώτη της ποιητική συλλογή **The colossus (Ο Κολοσσός)**. Το **1961** ο Ted Hughes ξεκινά μία κρυφή ερωτική σχέση, όταν η Plath το ανακαλύπτει χωρίζουν. Βουτηγμένη στην απελπισία και το θυμό της και νιώθοντας προδομένη από τους μοναδικούς άντρες της ζωής της γράφει το παρακάτω ποίημα.

Μπαμπά, έπρεπε να σε σκοτώσω.
Πέθανες πριν βρω τον χρόνο...
Ήμουνα δέκα όταν σε θάψανε.

Στα είκοσί μου να πεθάνω θέλησα
Και να γυρίσω πίσω, πίσω, πίσω σε σένα.
Σκέφτηκα πως ακόμη και τα κόκαλα θα αρκούσαν.

Μα με βγάλανε από τον σάκο,
Και με κόλλησαν με κόλλα.
Και τότε κατάλαβα τι έπρεπε να κάνω.
Εφτιαξα ένα ομοίωμά σου

Ο βρικόλακας που είπα πως είσαι εσύ
Και μου έπινε το αίμα για ένα χρόνο,
Εφτά χρόνια, αν θες να ξέρεις.
Μπαμπά, ζάπλωσε τώρα.

Μπαμπά, μπαμπά, μπάσταρδε εσύ, ξεμπερδεψα πια.

[\(εδώ μπορείτε να διαβάσετε ολόκληρο το "daddy"\)](#)

Οι χειμώνες του 1962-1963 ήταν οι χειρότεροι των μέχρι τότε χρόνων. Το σπίτι της ήταν κρύο και τα παιδιά της αρρώσταιναν συχνά. Εκείνη τη περίοδο ολοκληρώνει τις ποιητικές της συλλογές καθώς διατηρούσε και πλήθος από γράμματα και ημερολόγια. Πέφτει ξανά σε κατάθλιψη. Το **1963** εκδίδεται η σχεδόν αυτοβιογραφική νουβέλα **The bell jar (ο γυάλινος κώδων)**. Την ίδια χρονιά ο οικογενειακός της φίλος και γιατρός της χορηγεί αντικαταθλιπτικά. Προσπαθεί να την πείσει ότι χρειάζεται νοσηλεία αλλά αποτυγχάνει. Καταφέρνει όμως να την επισκέπτεται καθημερινά μια νοσοκόμα για να την βοηθάει με τα παιδιά.

Στις **11 Φεβρουαρίου του 1963** η νοσηλεύτρια χτυπάει το κουδούνι. Δεν απαντάει κανείς. Με την βοήθεια κάποιων εργατών

καταφέρνει να μπει στο σπίτι όπου και ανακαλύπτει την Plath νεκρή.

«Πόσοι διαφορετικοί θάνατοι μπορώ να πεθάνω;»

«Είναι αυτή η μεταθανάτια ζωή – το μυαλό να ζει στο χαρτί και η σάρκα στους απογόνους;»

«Εύχομαι να είχες βρει την έξοδο από το μυαλό μου»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

Η Plath **ήθελε να είναι τα πάντα**. Δεν ήθελε να ζήσει αιώνια. Ήθελε να ζήσει κάθε συναίσθημα αρνητικό ή θετικό, να οσφριστεί κάθε μυρωδιά, κάθε λουλούδι κάθε άρωμα, να εκπαιδευτεί στα πάντα, στη ζωγραφική, στο σκι, να φτάσει σε κάθε ανθρώπινο όριο. Ήθελε να ζήσει όλες τις ζωές, όλων των ανθρώπων και να γράψει γι αυτές. Σε ότι γράφει καθρεπτίζεται η ψυχοσύνθεσή της. Φλερτάρει με τη ζωή και το θάνατο με παιδικότητα, με ένα μυαλό που αν ήταν θάλασσα θα είχε πάντα τρικυμία.

«Ζηλεύω αυτούς που σκέφτονται πιο βαθιά, που γράφουν καλύτερα, που ζωγραφίζουν καλύτερα, που κάνουν σκι καλύτερα, που βλέπουν καλύτερα, που ζουν καλύτερα που αγαπούν καλύτερα από ότι εγώ.»

«Ποτέ δε θα διαβάσω όσα βιβλία θέλω, ποτέ δε θα γίνω όλοι οι άνθρωποι που θέλω και να ζήσω όλες τις ζωές που θέλω. Ποτέ δε θα μπορέσω να εξασκηθώ σε όλες τις δεξιότητες που θέλω. Τι θέλω; Θέλω να ζήσω και να αφουγκραστώ όλες τις αποχρώσεις, τους ήχους και τις παραλλαγές των ψυχικών και σωματικών εμπειριών που θα μπορούσα στη ζωή μου. Και είμαι φρικτά περιορισμένη.»

«Βαριέμαι την αιωνιότητα, πότε μου δε τη θέλησα»

(αποσπάσματα από το ημερολόγιο της)

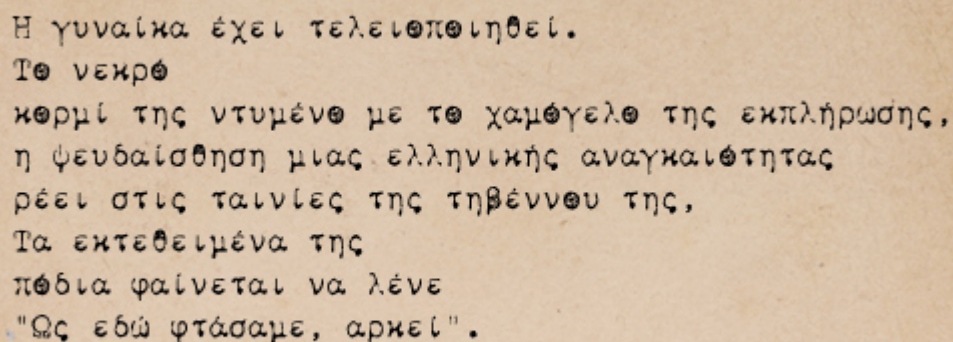
Μετά το θάνατό της εκδόθηκαν τα άπαντα ποιήματά της από τον Ted Hughes καθώς και γράμματα όπως και ημερολόγιά με την επιμέλεια της μητέρας της.

**«Το να πεθαίνεις
Είναι τέχνη, όπως κάθε τι.
Το κάνω εξαιρετικά καλά»**

[\(εδώ μπορείτε να διαβάσετε ολόκληρο το lady lazarus\)](#)

Η Plath είναι μια βόμβα έτοιμη να εκραγεί. Η πυροδότηση αρχίζει λίγο μετά τα οχτώ της χρόνια. Γράφει συνέχεια και ακατάπαυστα. Προσπαθεί να γράψει για τα πάντα. Γίνεται το βάζο, το λουλούδι, το όστρακο. Ιδιοφυής, μανιακή, αυτοαναφορική και ταλαντούχα. Το μυαλό της δε χωράει άλλο τον κόσμο, έχει κορεστεί. Δεν θρηνεί ούτε για τα τριάντα της χρόνια, ούτε για τα παιδιά που αφήνει πίσω της.

Έξι μέρες πριν αυτοκτονήσει γράφει στο **τελευταίο** της ποίημα

Η γυναίκα έχει τελειοποιηθεί.
Το νεκρό
κορμί της ντυμένο με το χαμόγελο της εκπλήρωσης,
η ψευδαίσθηση μιας ελληνικής αναγκαιότητας
ρέει στις ταινίες της τηβέννου της,
Τα εκτεθειμένα της
πόδια φαίνεται να λένε
"Ως εδώ φτάσαμε, αρκεί".

[\(εδώ μπορείτε να διαβάσετε ολόκληρο το "edge"\)](#)

η Sylvia Plath απαγγέλλει το “Daddy”

Η Sylvia Plath μέσα από εικόνες

